

- Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte retssikkerhedsprincippet ved at pålægge bøder, som gik ud over symbolske bøder. Dette er også en fravigelse fra dens afgørelsespraksis. Ifølge sagsøgerne tilsidesatte Kommissionen endvidere dens retningslinjer for bøder ved at afvise at anvende værdien af sagsøgernes afsætning som grundlag for bøden, ved ikke på passende vis at specificere metoden for beregning af bøden og ved ikke at begrunde denne fravigelse fra dens tidligere afgørelsespraksis. Derudover er det sagsøgernes opfattelse, at Kommissionen tilsidesatte ligebehandlingsprincippet ved at behandle sagsøgerne anderledes end en anden mægler beskyldt for medvirken under lignende omstændigheder og inden for rammene af samme overtrædelse. Kommissionen har endvidere behandlet sagsøgerne som de banker, som begik overtrædelsen, til trods for, at sagsøgerne alene blev beskyldt for medvirken. Sagsøgerne har gjort gældende, at som følge af dette er de pålagte bøder fuldstændigt uforholdsmæssige, og Kommissionen har således tilsidesat proportionalitetsprincippet.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen tilsidesatte *ne bis in idem*-princippet.

Sag anlagt den 24. april 2015 — National Iranian Tanker Company mod Rådet

(Sag T-207/15)

(2015/C 245/38)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: National Iranian Tanker Company (Teheran, Iran) (ved QC T. de la Mare, barristers M. Lester og J. Pobjoy og solicitors R. Chandrasekera, S. Ashley og C. Murphy)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2015/236 af 12. februar 2015 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 39, 14.2.2015 s. 18) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/230 af 12. februar 2015 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 39, 14.2.2015, s. 3) annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- Subsidiært fastslås det, at artikel 20, stk. 1, litra c), i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 (som ændret) (»afgørelsen«) og artikel 23, stk. 2, litra d), i Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 (som ændret) (»forordningen«) ikke finder anvendelse, for så vidt som de vedrører sagsøgeren, idet de er retsstridige.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Rådet ved at foretage en fornyet udpegning af sagsøgeren på grundlag af de samme faktiske påstande, som Retten forkastede i sag T-566/12, NITC mod Rådet (3.7.2014) (»NITC mod Rådet«), handlede i strid med princippet om *res judicata*, retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om endelig afgørelse, og har tilsidesat sagsøgerens ret til effektive retsmidler i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Rådet ikke iagttog det relevante kriterium for opførelse på listen, nemlig at sagsøgeren yder økonomisk eller logistisk støtte til Irans regering. Påstanden om økonomisk støtte blev forkastet af Retten i dommen NITC mod Rådet. Sagsøgeren yder ingen økonomisk støtte til Irans regering, og Irans regering drager ingen økonomisk fordel af sagsøgeren gennem dennes aktionærer eller på anden måde. Som det blev fastslået i dommen NITC mod Rådet, er indirekte økonomisk støtte ikke tilstrækkeligt til at opfylde dette kriterium. Påstanden om den logistiske støtte er blot en omformulering af de påstande, der allerede blev fremsat i dommen NITC mod Rådet. Under alle omstændigheder er der ikke den fornødne årsagsforbindelse mellem sagsøgerens aktiviteter og nuklear spredning, og en støtte ydet af sagsøgeren kan højst være en indirekte logistisk støtte.
3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Rådet tilsidesatte sagsøgerens ret til forsvar, til god forvaltningsskik og til effektiv domstolsprøvelse. Navnlig undlod Rådet (a) at underrette sagsøgeren om de faktiske grunde til udpegningen af sagsøgeren og at fremlægge de beviser, der blev anvendt over for sagsøgeren, og/eller (b) give sagsøgeren lejlighed til gøre sine synspunkter gældende vedrørende de faktiske grunde og/eller de beviser, der blev anvendt over for sagsøgeren forud for den fornyede udpegning af sagsøgeren.
4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Rådet ubegrundet og uforholdsmæssigt har tilsidesat sagsøgerens grundlæggende rettigheder, herunder sagsøgerens ret til beskyttelse af sin ejendom, forretning og omdømme. De omtvistede foranstaltningers indvirkning på sagsøgeren er vidtgående, både for så vidt angår dens forretning og dens omdømme og goodwill på globalt niveau. Opførelsen på listen vil også have potentielt ødelæggende virkninger for modtagere af ydelser fra pensionsfonde blandt sagsøgerens aktionærer, hvilke modtagere alle er uskyldige iranske statsborgere, og hvoraf mange er pensionerede. Rådet har ikke godtgjort, at indefrysningen af sagsøgerens aktiver og økonomiske midler er relateret til eller begrundet af noget lovligt formål eller så meget desto mindre, at denne foranstaltning står i et rimeligt forhold til et sådant formål.
5. Med det femte anbringende gøres til støtte for den subsidiære påstand gældende, at hvis afgørelsens artikel 20, stk. 1, litra c), og forordningens artikel 23, stk. 2, litra d), i modsætning til de argumenter, der er fremført i det andet anbringende, skal fortolkes således, at de omfatter (a) indirekte økonomisk støtte og/eller (b) logistisk støtte, som ikke har nogen forbindelse til nuklear spredning, ville sådanne kriterier være retsstridige og uforholdsmæssige i forhold til afgørelsens og forordningens formål. Det arbitrære omfang af og anvendelsesområde for det kriterium, der ville følge af en sådan vid fortolkning, ville overskride grænserne for, hvad er der passende og nødvendigt for at opnå disse formål. Bestemmelsen ville derfor være retsstridig.

Sag anlagt den 21. maj 2015 — Speciality Drinks mod KHIM — William Grant (CLAN)

(Sag T-250/15)

(2015/C 245/39)

Stævningen affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Speciality Drinks Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved barrister G. Pritchard)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

Den anden part i sagen for appelkammeret: William Grant & Sons Ltd (Dufftown, Det Forenede Kongerige)

Oplysninger vedrørende sagen for Harmoniseringskontoret

Ansøger af det omtvistede varemærke: Speciality Drinks Ltd

Det omtvistede varemærke: EF-ordmærket »CLAN« — registreringsansøgning nr. 10 025 815